

La insensatesa, el túnel

Això era un partit, dit popular, que va guanyar unes eleccions amb majoria absoluta, i no per mèrits propis (com hauria de ser) sinó per la inèpcia escandalosa del govern dels adversaris, dits socialistes. Es diuen populars, es diuen socialistes, perquè d'alguna manera s'han de dir, no perquè el mot tinga cap contingut apreciable. D'aquella victòria tan memorable ha passat poc més d'un semestre, i el nou govern dels vencedors ja s'ha mostrat tan inepte com l'anterior dels vençuts, cosa que no era gens fàcil. Rarament la mediocritat aclaparadora, la frivolitat verbal, la incompetència, la vanitat o la negació de la simple realitat, havien sigut tan abundants, tan generals, entre els partits del poder i de l'oposició, en aquest Regne d'Espanya que ha produït tan poquíssims polítics d'altura. Fa poc més de tres anys, quan ja el cataclisme econòmic produïa els primers tremolors de terra, quan el model de tants anys queia a trossos, ja vaig escriure que per a mi era un escàndol incompreensible i una mostra de frivolitat irresponsable que el senyor president del govern, Rodríguez Z., somriguera ben satisfet explicant davant les càmeres que érem líders mundials en quilòmetres d'AV(E), també els primers en autopistes, i no sé si en alguna mostra més d'esplendor i de riquesa suprema. De manera, escrivia jo, que, mentre el miracle econòmic espanyol –il·lusió, fantasia, aire calent, serpentina i confeti– es dissolia en l'aigua freda de la realitat, s'apagava com el final d'una fireta, es desinflava com un globus quan deixes de bufar, el nostre gran líder modern (el que, segons Leire Pajín, ara número dos del PSPV-PSOE, havia canviat el curs de la història al costat de Barack Obama), afirmava que érem objecte de l'enveja universal, mirall dels nostres veïns que, pobres, com ara Alemanya o Gran Bretanya, quedaven a milers de quilòmetres de vies veloces darrere de nosaltres: a milers de milions d'euros gastats en aquesta vanitat extrema, orgull nacional, amb la qual es reforcen les vèrtebres de l'espina d'Espanya, tal com recordava el ministre socialista que (com ara la ministra popular) fomentava aquestes coses i d'altres.

Joan Francesc Mira

Aquesta insensatesa de nous rics (nous rics sense diners: ja tornarem els crèdits algun dia, pensaven...), vanitat i supèrbia, era la mateixa que els va portar a fer aquell nou aeroport de Barajas, més milers de milions encara, o també, molts anys

abans, a gastar no se sap quants bilions de pessetes (bilions del 92), en una Exposició Universal a Sevilla on, passat un any, tal com vaig comprovar, ja creixia l'herba entre el ciment, i que no va fer cap profit ni a Sevilla ni a Andalusia: trenta anys després Andalusia bat tots els rècords d'atur (més d'un 30% reconegut), té més del 25% de la població ocupada cobrant del pressupost públic i no se sap quants receptors de jornals de subsidi.

Però això a qui li importava, si els governants podien presumir de tindre més alta velocitat que ningú (sempre, això sí, que no siga entre València i Barcelona), i més autopistes buides i un aeroport descomunal. La infecció, la malaltia contagiosa del disbarat sense seny, sembla, en tot cas, que ha esdevingut permanent i contagiosa. Tan contagiosa, que fa molt pocs dies hom ha votat al Congrés dels Diputats una proposta a favor del corredor ferroviari dit central, el que hauria de passar per Saragossa i travessar els Pirineus amb un túnel de quaranta quilòmetres: un disbarat innecessari i caríssim, un despropòsit descomunal. Doncs bé, la proposta no la presentà cap grup de dreta, representant de les grans empreses constructores, etc.: la presentà Izquierda Unida, que ara es diu plural! I li ha donat suport el parlament en ple, PP i PSOE, fins i tot Joan Baldoví (del qual acceptarem l'excusa –estava una mica distret, assegura–, si no es torna a repetir), amb els diputats socialistes catalans, que han demanat perdó, i els socialistes valencians, que havien d'obeir ordres, com sempre, i que després encara justifiquen aquesta bestiesa submissa. Una esquerra ben estranya, la nostra, ben curiosa, sobretot si la comparem amb el vot negatiu, racional, d'Iniciativa per Catalunya, ERC, i CiU, que almenys van fer honor al seny. Perquè l'Espanya sense seny, siga d'esquerra o de dreta, no s'ha acabat encara, ni s'acabarà mai.

“La malaltia contagiosa del disbarat sense seny, sembla, en tot cas, que ha esdevingut permanent i contagiosa. Tan contagiosa, que fa molt pocs dies hom ha votat al Congrés dels Diputats una proposta a favor del corredor ferroviari dit central, el que hauria de passar per Saragossa i travessar els Pirineus amb un túnel de quaranta quilòmetres: un disbarat innecessari i caríssim, un despropòsit descomunal”